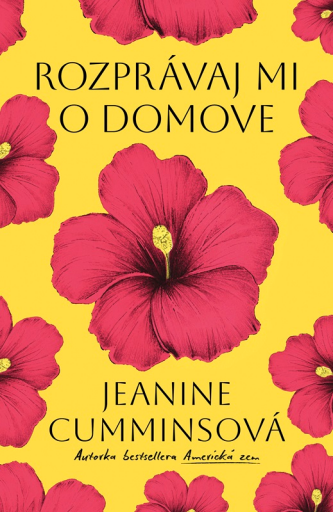

ROZPRÁVAJ MI O DOMOVE

JEANINE
CUMMINSOVÁ

Autorka bestsellera Americká zem

TATRAN

JEANINE CUMMINSOVÁ

ROZPRÁVAJ MI O DOMOVE

TATRAN

Z anglického originálu Jeanine Cummins: Speak to Me of Home,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Henry Holt and Company,
registered trademarks of Macmillan Publishing Group, LLC,
New York 2025,

preložila Veronika Majerová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5564. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Copyright © 2025 by Jeanine Cummins

Map and Family Tree © 2025 by Laura Maestro

Translation © Veronika Majerová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1711-8

Pre môjho ocka,
ktorý vyrobil skalu z piesku.

Počúvaj, čo sa stalo
skutočným stromom,
ku koncu toho leta
vypučali nové listy z okyptených údov.
Bolo to nesprávne ročné obdobie, áno,
ale nemohli s tým prestať.

Mary Oliverová, *Hurricane* (Hurikán)

rodinný Roadster

hotel Vanderbilt

El Viejo San Juan

El Capitolio

Manuel Fernández Juncos

Caño San Antonio

Aeropuerto de Isla Grande

Namorná
zakladna
Petruva
práca

Laguna del Condado

MIRAMAR

Av. Juan Ponce de León

Bahía de San Juan

PARK
CENTRAL

Caño Martín

ZONA PORTUARIA

Expreso Kennedy

Rio Puerto Nuevo

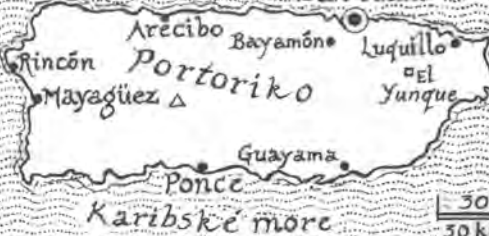
Expreso José de Diego

autorka mapy:
Laura Hartman Maestro ©2025

Atlantic

San Juan

Ocean

Isla de Culebra

Isla de Vieques

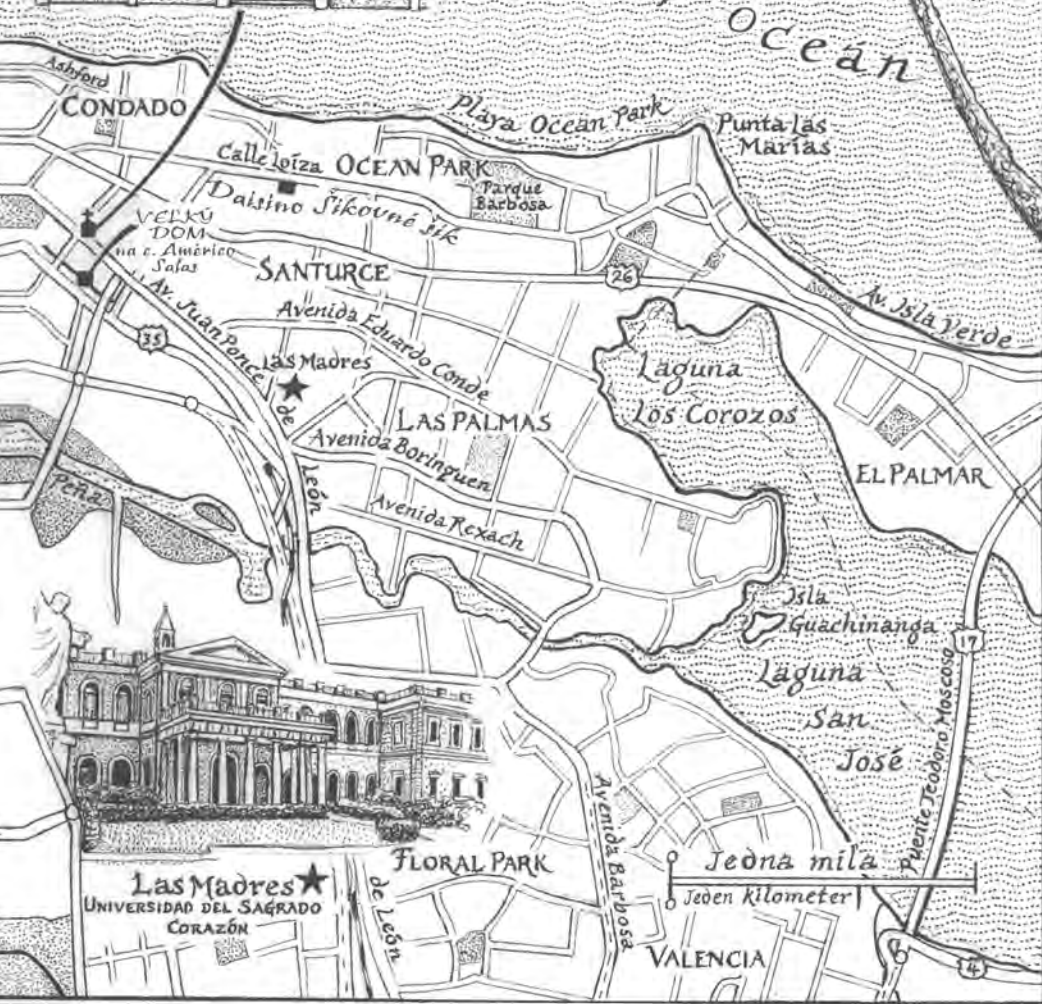
30 mil
30 km

San Juan, Portoriko

Parroquia
Sagrado Corazón
de Jesús

Atlantic Ocean

Papamio
(Rafael Acuña y Torres)
(San Juan, c. 1920)

Dolores Acuña y Daubón
(Lola)
(San Juan, 1945)

Pamela Camacho y León
(San Juan, 1969)

Benny Brennan y Acuña
(San Juan, 1969)

Tres Hijos, y entonces:
Stefani Brennan y Camacho
(San Juan, 2001)

San Juan, 1920, 1945, 1969, 2001

Mamamía

(María Teresa Daubón y Fuertes)

(Mayaguez, c. 1923)

Rafaela Acuña y Daubón

(Rafa)

(San Juan, 1947)

Peter Brennan Jr.

(St. Louis, 1945)

Ruth Brennan y Acuña

(San Juan, 1971)

Thomas Hayes

(Cong, 1968)

Vic Hayes
(Palisades, 1998)

Daisy Hayes
(Palisades, 2001)

Carlos Hayes
(Palisades, 2003)

Priti Aponte y Solís
(San Juan, 1931)

Cándido Aponte y Solís
(San Juan, 1947)

Banyán

1. KAPITOLA

Palisades, New York
2023

Ruth neskôr povie, že to vedela, len čo zazvonil telefón. Ešte skôr, ako zodvihla. Povie, že na tom zvuku bolo niečo katastrofické. Nikto už predsa nevolá na pevnú linku.

Je 20.14, júnový utorok večer a, popravde, napriek Ruthinmu neskoršiemu opačnému presvedčeniu necíti žiaden zlovestný záblesk, keď v miestnosti prenikavo zazvoní telefón. Cíti sa iba rozladene, že pred nakrúcaním zabudla vytiahnuť telefón zo zásuvky. Vždy sa snaží videá natočiť na jeden raz, bez strihu, lebo ak musí vymazať prvý pokus a začať odznova, niekedy sa prikradne nacvičená fráza. Napriek kariére, ktorá si od nej vyžaduje ustavičnú online prítomnosť, Ruth nie je veľmi dobrá v predstieraní. Keď teda zazvoní telefón, video zachytí jej podráždenú grimasu, keď sklzáne zo stoličky. Nepodíde, aby zastavila nahrávanie, takže video zaznamená všetko: bosú Ruth v džínsoch a ľanovej tunike, ako stúpa po bridlicovej podlahe a ustupuje do pozadia záberu. Zdvihne telefón, starožitný nástenný aparát s perleťovým slúchadlom, ktorý vybrala predovšetkým preto, že sa hodil k zariadeniu, a pretože ju jej dcéra Daisy presvedčila, že staré a nepraktické veci niekedy bývajú väčšia zábava ako ich pohodlné moderné náprotivky. Telefón vyzerá na stene krásne, ale na skutočné rozhovory sa veľmi nehodí.

Z diaľky sa dá ľahšie rozoznať, aká je Ruth drobná, aké má útle plecia. Keď zdvihne slúchadlo, stojí z profilu a na špičkách s natiahnutým krkom, ako sa snaží hovoriť do mikrofónu, samostatnej trubičky vpredu na telefóne.

„Prosím?“

Len čo si ovinie šnúru okolo prsta, jej držanie tela sa zmení. Jednu ruku upaží, aby sa oprela o kuchynský ostrovček, a nelichotivo sa zhrbí. Izba okolo nej stále vyzerá presne tak, ako si ju navrhla, ako prvú verziu estetiky, ktorá ju úplnou náhodou preslávila (aspoň *tak trochu*, ako zdôrazňujú jej deti): vysoké stropy, odhalené trámy, bujné tropické rastliny v terakotových črepníkoch. Už z pohľadu na fotky tejto miestnosti viete, že to tam vonia ako citrónové koláčiky a santalové drevo, možno štipka mäty. V tej starostlivo zariadenej scéne je však Ruth iba drobnou ženou vo veľkej miestnosti, ktorá práve dostala hrozné správy.

„Počkajte, bože môj,“ hlesne do telefónu a oprie si čelo o vystretú ruku. „Nie, nie,“ zastoná, ale osoba na druhej strane linky ju nepočuje, lebo je príliš ďaleko od toho smiešneho mikrofónu. „Nie, neviem.“ Znovu sa vzpriami a usiluje sa nasmerovať hlas k telefónu. „Som jej matka! Áno, samozrejme. Čo myslíte anamnézou? Och, bože, počkajte. Ako...“

Na nebielenom rukáve tuniky ostane po jej čele tmavá šmuha od mejkapu. Vystrie sa a dlaň si priloží na srdce.

„Áno, má poistku. Samozrejme, áno. Kartičku by mala mať v peňaženke. Čože?“

Ruth sa skrčí do ešte kompaktnejšieho uzlíka, zatiaľ čo stíska telefón.

„Áno, hneď,“ povie. „Samozrejme.“

S veľkým úsilím sa rozvinie, oprie ruku v bok a zakloní hlavu, až vidí cez strešné okno nad sebou. Tmavnúca modrá. Kôrka mesiaca. Znovu skúsi prehovoriť, ale slová sa jej zaseknú v hrdle. Pretlačí ich von.

„Zapišem si vaše číslo a zavolám vám späť,“ zachripí a otvorí neďalekú zásuvku.

Vyloví z nej pero, ale nevie nájsť papier. Odskrutkuje vrchnáčik zubami a číslo si napíše na ruku.

„Dobre,“ povie. „Áno, dobre.“

Keď znovu zloží slúchadlo na miesto, vydá zvuk, ktorý je jej vlastným ušiam cudzí. Je to živočíšny zvuk, vychádza z krýpt jej pľúc. Potom chvíľu na hrbke potichu plače, kým si spomenie na kameru. Okamih, keď sa to stane, jasne vidieť: do záberu sa vráti jej ostražitosť a postaví ju na nohy. Pokúsi sa dostať si do tela čistý vzduch, odtlačí plecيا od hrudnej kosti a prejde cez miestnosť. Niektoré veci však nezakryje a maskara sa jej pod očami zmení na blato.

Vonku sa rozkníšu stromy, prefukuje ich taký ostrý vietor, že pár letných listov na prisuchých konároch v úľaku odpadne. Vanie preč, na juh, kde je jej dcéra.

Vírenie a ruch v Ruthinej mysli odchádzajú s ním.

2. KAPITOLA

San Juan, Portoriko
Pred hodinou a štyridsiatimi tromi minútami
2023

Vo vstupnej hale bytovky Daisy otočila kľúčikom v zámke kovovej schránky so svojím menom, byt 2B, a vybrala z nej poštu. Knižka s kupónmi do miestnych obchodov na lacnom novinovom papieri, každýtýždenný list od starkej, navoňaný a ručne písaný na hlavičkovom papieri, ako keby prežívali viktoriánsku romancu, a – áno! – obálka, na ktorú čakala celý týždeň. Laktom zabuchla dvierka od schránky a vychutnala si uspokojujúce šľuknutie. Vchodové dvere za ňou sa zatriasli v ráme, pani Fernándezová z bytu 1A otvorila dvere a vystrčila z nich hlavu.

„Ay, Daisy, hádam nejdeš von v takom nečase, však nie?“

Daisy sa otočila. „Nie, pani Fern, nebojte sa! Prečkám to tu. Len som si šla po poštu.“ Na dôkaz ňou mávla vo vzduchu.

„Dobre, dobre,“ odvetila pani Fernándezová. „Dávaj na seba pozor!“ S tým zavrela dvere.

Ak na pani Fernándezovej niečo Daisy obľubovala, bola to jej priateľská stručnosť. Schody do svojho bytu brala po dva. Nechala otvorené. Nielenže nezamkla, ale dvere ostali doširoka roztvorené, pretože poznala všetkých sedem svojich susedov a ani jeden nebol zlodej či kriminálnik. Zhora sa niesla lahodná vôňa, zrejme od pána Kurtzweilera. Možno sa pokúšal spracovať všetko, čo mal v chladničke

a mrazničke, kým vypadne elektrina a pokazí sa to. Neskôr jej hádam donesie vežičku z dóz alebo aspoň tanierik prekrytý potravinárskou fóliou. Zavrela dvere, odkopla žabky pod stolík a zložila si nohy pod seba na gauč. Vedľa ležal jej roztvorený batoh, z ktorého sa sypal obsah jej života: peňaženka, balzam na pery, gumičky do vlasov. Hodila na to ešte kľúče a uvelebila sa na vankúšoch. Zízala na obálku a skontrolovala čas. Bola si istá, že ak by počkala na Carlosa, spravil by z toho ceremóniu. Do konca skúšky mu však ostávalo ešte vyše hodiny a, úprimne, Daisy nebola až taká trpezlivá. Zasunula prst pod horný záhyb a roztrhla obálku.

Dva výsledky DNA vnútri mali každý po niekoľko strán a boli poskladané na tretiny. Zhlboka sa nadýchla a na okamih sa vyžívala vo svojej zvedavosti, kým si papiere nerozložila na holé kolená. Hodiny na rímse v tichej izbe hlasno tikali a Daisy cítila, ako sa rytmus jej srdca snaží vyrovnať ich tempu. Namiesto toho nastúpilo zmätenie a Daisin pulz vystrelil opačným smerom. Obrátila stránky, ako keby tam mala nájsť iné vysvetlenie, také, čo by dávalo väčší zmysel. Zadná strana balíčka bola prázdna. Znovu si ho otočila dopredu, potom na druhú stranu, tretiu a štvrtú. Na každej sa nachádzali koláčové a stĺpcové grafy, farebné mapky, všetko ľahko zrozumiteľné. Daisy však z tých údajov aj tak ostala zaskočená.

„To je akože čo?“ vyslovila nahlas. Vystrela si nohy a predklonila sa na gauči. „Vôbec tomu nerozumiem.“

Hmatkala po telefóne a pritom stále skúmala strany v rukách. Znovu pozrela na hodiny a vedela, že Carlos je ešte na skúške, má vypnuté zvonenie, ale zavolala mu aj tak. Presmerovalo ju to do odkazovej schránky a po pípnutí vyblabotala správu.

Carlos, toto je také divné, že tomu ani neuveríš. Jasné, že som ťa nepočkala a otvorila tie výsledky DNA a, BOŽE MÔJ, stále sa to snažím pochopiť. Zavolaj mi hneď, ako dostaneš odkaz! Zavolaj mi, zavolaj mi, zavolaj mi!

Len čo zložila, zavolala znovu a dodala: *Neboj sa, stále sme príbuzní!* Oči upierala na stránky pred sebou a opäť sa do nich začítala, tentoraz pozornejšie. V ruke jej začal zvoníť telefón a Daisy zdvihla bez toho, že by sa naň pozrela.

„Carlos!“ zvolala. „Tomu neuveríš, je to úplne šialené.“

„Kto je Carlos? Tvoj frajer?“

Daisy si odtiahla telefón od ucha. *Fuj!*

„Ahoj, Brandon,“ povedala tichšie. „Ako ti pomôžem?“

Daisin títo Benny vlastnil v San Juane zo desať bytov na prenájom, a hoci sa Daisinmu podniku už vyše roka výborne darilo, stále pre strýka spravovala niekoľko nehnuteľností v Condade. Byty neležali ďaleko od jej vlastného bývania v Miramare a okrem toho každý úspešný podnikateľ, ktorého Daisy v San Juane spoznala, mal minimálne jeden vedľajší zdroj príjmov. Ona sa starala o niekoľko strýkových prenájomov. Rada hostí usmernila, ktoré kaviarne majú najlepšie obedové menu, ktoré pláže sú cez víkend najprázdnejšie a v ktorých galériách vystavujú vychytených miestnych umelcov. Kým prišiel Brandon so svojimi kamošmi, v Paulininej pekárni kúpila peknú škatuľku koláčikov alfajores a naaranžovala ju na kuchynskú linku spolu s vrečúškom čerstvo namletej kávy Yaucono. S výnimkou občasných hostí, z ktorých sa vyklúla nočná mora, mala svoju druhú prácu naozaj rada.

Brandon prišiel skoro pred týždňom so štyrmi bratmi z vysokoškolského spolku a poloprázdnu fľašu tequily. Doniesli si vlastné štamprlíky, ale či z domu, alebo z letiska, to Daisy nevedela povedať. Ponúkli ju pohárikom, naliali jej, aj keď trikrát odmietla, a trúsili nie úplne tiché poznámky o jej výzore, zatiaľ čo ukazovala Brandonovi, ako funguje elektronický zámok a alarm. Ešte nikdy nebola taká šťastná, že dokončila check-in.

Potom sa už nerozprávali, kým im pred dvoma dňami nevolala, aby ich upozornila na vážne výstrahy pred búrkami, na to, že turisti radšej odchádzajú z ostrova, a ak si chcú rezervovať let, mali by to urobiť hneď. Brandon sa zaprisahával, že sú pripravení.

„Sme od Mexického zálivu, zlatko. Trochu horšie počasie nám nenaháňa strach.“

Trochu horšie počasie. Na chvíľu privrela oči s otázkou, či sa jej podarí roztopiť tú bublinku hnevu, čo v nej stúpala prevzdušnená jeho idiotskou pýchou.

„Môžete si byť istí, že vypadne elektrina,“ upozornila ho. „Klimatizácia nebude fungovať.“

„Myslíš, že v močiari máme klímu?“ Zasmial sa. „Kým sa neminú pivo a čipsy, budeme v pohode!“

Ostrovní meteorológovia celé dni používali najkatastrofickejšie slovné obraty a ľudia ich počúvali v televízii, rovnako ako svojich susedov, stúpajúci a potom monotónny spev vtákov či boľavé kĺby. Všetko spoľahlivé predzvesti takýchto prípadov. Zhromaždili zmyslové informácie zo všetkých týchto a ďalších zdrojov, a keď sa oboznámili s konkrétnosťami, začali sa pripravovať. Nakupovali batérie a balenú vodu, vyberali hotovosť z bankomatov, piknikové chladničky naplňali ľadom a nabíjali si mobily. V tejto neskorej hodine ostávalo na celom portorickom súostroví iba spustiť protihurikánové rolety, ak ste patrili k tým šťastlivcom, ktorí ich mali doma, a psychicky sa pripraviť na silnejúci vietor a zelenajúcu oblohu. S výrazným podtlakom vzduchu sa blížila búrka.

Ale Brandon jej zase volal, prineskoro, aby si to rozmyslel. Cítila, ako jej predchádzajúce nadšenie a zmätok ustúpili a nechali miesto na ten nezmysel, čo sa Brandon chystal vypustiť. Nebola to jej vina, že ju nepočúval, že sa nepripravil na búrku. Odtisla z kolien hrbku papierov, strčila ich do otvoreného batoha a vstala, aby si natiahla nohy. Vyzerela z okna na sivozelenú oblohu pripomínajúcu farbu surovej hliny.

„Počuj, vyzerá to tak, že zdrháme,“ vyhlásil Brandon.

Daisy sa mykla. „Počkaj, čo tým chceš povedať?“ Až sa jej zakrútila hlava, ako tomu nemohla uveriť. „Pozreli ste sa z okna? Teraz už je neskoro na odchod.“

„Hej, nechceme riskovať, padáme.“

„Myslíš tým, že tvoja *mama* nechce riskovať,“ začula Daisy jedného z jeho trápnych kamarátov a vzápätí sa všetci zasmiali, ako keby povedal niečo vtipné.

„Počuj, my sme od Mexického zálivu,“ pokračoval Brandon, „takže pred počasím máme obrovský rešpekt. Spoznáme búrku, keď ju vidíme, a táto suka uháňa priamo sem.“

Daisy položila dlaň na teplé okenné sklo pred sebou a pozrela na jej obrys obrúbený znepokojivo sfarbenou oblohou.

„Je letisko vôbec otvorené?“ spýtala sa.

O chvíľu aj ona spustí protihurikánové rolety a bude sa modliť, aby klíma vydržala zapnutá čo najdlhšie. V zapečatenej betónovej škatuli sa vzduch rýchlo rozhorúči.

„Hej, asi sme chytili posledný let do Miami,“ odvetil Brandon. „Ale máme až dva prestupy. Akože chápeš to?“

Jeden z jeho kamarátov si hlasno odgrgol a potom Daisy začula ženský hlas.

„Pane, zložte ten telefón, prosím.“

„Počkaj, vy ste práve v lietadle?“ začula znepokojenie vo vlastnom hlase.

„Hej. Musím bežať,“ povedal, „táto pani tu stresuje, lebo som na mobile.“

„Počkaj!“ zvolala Daisy. „Preniesli ste všetko z balkóna dovnútra, ako som vám hovorila? Stiahli ste protihurikánové rolety?“

Na terase bola kopa záhradného nábytku. Prázdna plážová chladnička, slnečník, štyri skladacie stoličky. Plynový gril s náhradnou propánovou bombou. Malý ibištek v ťažkom kvetináči, dokonalý letiaci projektil. Keby hocičo z toho zletelo z apartmánu na štrnástom poschodí, mohlo by to niekoho zabiť.

Brandon zakryl mobil rukou, ale počula, ako sa kamarátov pýta, či niekto z nich tie jednoduché veci spravil. Ozval sa smiech.

„Ja som priniesol rum!“ pochválil sa jeden z jeho kamošov.

„Pane, musíte si prepnúť mobil do leteckého režimu,“ zopakovala letuška. „Hneď.“

„Hej, no, neviem,“ adresoval Brandon Daisy.

„Pane!“ Znovu letuška.

„Musím bežať.“

A potom len štuknutie.

A Daisina obava, dotieravá ako bzučanie v mozgu, ktoré vytláčalo všetko ostatné.

„Doriti!“ precedila a prešla cez zasúvacie dvere na balkón, aby skontrolovala oblohu. Visela nízko a menila farby, teraz niečo medzi ružovou a zelenou ako hojaca sa modrina. Vedela, že nemá na výber. Musela tam ísť.

Ešte nezačalo pršať, ale v atmosfére cítila ťažký dážď, cez vyprázdňujúce sa ulice viditeľne prefukoval vietor. Zlý čas vybrať sa von na kolobežke, priam idiotský. Vo vzduchu sa vznášalo ťažké praskanie, zemitý, kovový pach. Vietor na balkóne kmásal jej vlasmi a vytiahol jej prameň z copu. Ešte sa neblýskalo, ale už čoskoro bude. Tam a späť by to stihla do polhodiny. Ak sa to medzičasom príliš zvrtné, môže ostať v druhom byte. Tam sa dostane za desať minút. Možno osem, ak pôjde ozaj rýchlo. Keď vošla dnu, stiahla a zaistila protihu-

rikánovú roletu, zavrela zasúvacie dvere, schmatla batoh a napchala dnu veci. Dvakrát skontrolovala, či tam má kľúče, a pred odchodom si zaviazala šnúrký na dva uzly.

Vietor vonku bol taký silný, že semaforey mierne tancovali. Taký silný, že všetky verejné kolobežky pozbierali a odložili do skladu či kam ich to dávajú, keď sa neváľajú po uliciach.

Za hustnúcej tmy odomkla vlastnú kolobežku v prístrešku. Keď nasadla, ozvala sa elektronická odpoveď. Predné svetlo raz zablikalo a ožiariło horúci asfalt pred ňou. Pod bradou si zapla remienok prilby a cez obe plecia si prevliekla batôžtek, pričom skontrolovala, či odrazová páska vzadu je stále čistá a dobre viditeľná. Pridala plyn, presunula sa do cyklistického pruhu a šikovne obišla tri výtlky pri ich vcho-de, zatiaľ čo naberala rýchlosť. Kdesi za ňou zahrkala dodávka, keď zašla kolesom do výtlku, ktorému sa ona vyhla, a spokojne sa usmiala pri myšlienke, že počas svojho pobytu v San Juane sa stala niekým iným. Niekým, kto vo vetre a takmer v úplnej tme jazdí na kolobežke, človekom s mapou výtlkov v San Juane v hlave. Spravilo to z nej konečne Portoričanku? Bolo trápne vôbec sa nad tým zamýšľať. Bez ohľadu na to, ako si zvykla na život v tomto meste, bez ohľadu na to, že sa tam cítila ako doma, nikdy z hlavy nevedela celkom odstrániť nenápomocné otázky, ktoré jej tam vštepila mama. Spomenula si na výsledky DNA, ktoré práve dostala, a v mozgu sa jej ozval spýtavý, neznámy pocit, keď sa usiloval prepojiť novú informáciu so všetkými spôsobmi, ktorými sa snažila definovať samu seba za tých dvadsaťdva rokov na svete. Zdalo sa jej to ako šumenie v žilách. Tmavnúcu oblohu nad hlavou prečesli záblesky svetla a takmer okamžite po nich nasledoval hrom. Daisy sa prikrčila a silnejšie pridala plyn.

Keď tam pred dvoma rokmi prišla, kolobežky ju desili. Sledovala, ako sa mihajú premávkou, ako takmer všetci jazdia s nechránenou hlavou, často v žabkách a s plážovou taškou ledabolo prevesenou cez plece, hmyz odrážali slnečné okuliare. Nikdy nedávali smerovku a zriedka zastavovali na červenej. Spomínala si na ženu v červenej večernej róbe a trblietavých lodičkách, ako sa kĺzala po avenue Ashford za partnerom oblečeným v smokingu. Čierne vlasy mala stiahnuté do elegantného bočného chvosta a priesvitná vlečka šiat viala za kolobežkou ako šarlátové krídlo. Daisy si uvedomila, že na ňu zíza doslova s otvorenými ústami a rukou si ovieva krk. Pohltil ju strach, *istota*,

že šaty sa zachytia do kolesa, kolobežka spadne a elegantnú ženu bude čakať krvavá smrť pod kolesami okoloidúceho kamióna.

Kolobežiek tam však bolo toľko, že pre ňu bolo náročné pestovať k nim nevraživosť. Ako to býva pri väčšine neznámych vecí, čoskoro si na ne zvykla. A potom prišiel deň, keď sa posilnila kávou a quesitom, stiahla si aplikáciu, objednala kolobežku a pre istotu si zaviazala šnúrkou na dva uzly, kým opatrne nasadla. Zaľúbila sa už počas prvého kilometra.

Zbožňovala udržiavať rovnováhu na kolobežke a to, že plynovú aj brzdom páku mala na dosah ruky. Začala túžiť po drsnej lepkavej doske pod podošvami topánok, po teplom vzduchu, čo jej plieskal tričkom o telo a sušil pot z krku, zatiaľ čo jej na vystreté ruky páliло slnko. Uživala si rozumnú rýchlosť, jednoduché zrýchľovanie, to, ako svižne jej pod kolesami ubiehali ulice. Páčilo sa jej, že jej to pripadalo skoro ako chôdza, ibaže bez námahy. Skromne letela ulicami a počúvala záblesky smiechu a basy regetonu. Chlapík v stánku so smoothie ju začal zdraviť vždy, keď prefrčala okolo. *¡Buenas, linda!* Niekedy ho aj odzdravila.

Na verejných kolobežkách jazdila niekoľko týždňov, kým sa rozhodla, že si kúpi vlastnú, aby si bola istá, že má vždy dobrotú baterku a spoľahlivé brzdy. Takisto si kúpila prilbu a po celý čas, čo odvtedy jazdila, nevidela jediného jazdca s akoukoľvek bezpečnostnou výbavou. Myslela si, že všetkým šibe.

Nebola prirodzene nebojácna, ale uvedomovala si to, preto sa sama nútila robiť desivé veci. Ako prútikárka podvedome cítila dobré veci skryté pod pokrývkou strachu. Vedela, že ak počúvne roztrasenú nevôľu svojho tela a vydá sa smerom k problému, nie preč od neho, úspech je na dosah. Samozrejme, existovali dôležité výnimky ako tmavé uličky, pochybní chlapi, jazda na kolobežke počas hurikánu, ale uvedomovala si rozdiel a naučila sa premeniť svoj zdravý strach na katapult. Tak tu skončila ako dvadsaťročná, ďaleko od mamy a bratov na východnom pobreží USA, ďaleko od vysokej školy na Long Islande, kam mala ísť, a ďaleko od predvídateľného usporiadaného života, aký sa od nej očakával. Dotlačila sa k tomu, pretože chcela, aby odvaha bola niečím, čo dokáže stráviť, semienkom, ktoré v nej zapustí korene a zakvitne.

Kolobežku už v podstate nepotrebovala, mala totiž pracovnú dávku, ale obľúbila si dobrodružstvo a pohodlie na tomto malom šidle